

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobce: **O. R.**, nar., st. příslušnost Republika Uzbekistán, t. č. bytem, zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno, proti žalované **Policii České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o správním vyhoštění, o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-7611-1/ČJ-2013-930310-V237 ze dne 5.3.2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 12.3.2014 doručenou dne 13.3.2014 Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ze dne 5.3.2014, č. j. CPR-7611-1/ČJ-2013-930310-V237, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend Břeclav (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 2.5.2013, č. j. KRPB-40341/ČJ-2013-060027-SV, a napadené rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 2.5.2013, č. j. KRPB-40341/ČJ-2013-060027-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce šesti měsíců, neboť cizinec byl na území zaměstnán bez potřebného povolení k zaměstnání – předložené povolení k zaměstnání nebylo vydáno místně příslušnou krajskou pobočkou Úřadu práce ČR a cizinec současně vykonával práci pro jiného zaměstnavatele, než, který byl uveden v přeloženém povolení k zaměstnání. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit

vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Ve smyslu ust. § 120a zákona o pobytu cizinců bylo konstatováno, že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 téhož zákona. Doba k vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Pro případ, že by byl cizinec vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v ust. § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu podle § 32 odst. 5 zákona o azylu doba k vycestování byla stanovena do 30-ti dnů ode dne odpadnutí uvedených důvodů.

Žalobce v žalobě uvedl, že v odvolání rozporoval kvalifikovanost a formální obsah závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 21.2.2013, e.č. ZS 20509, jímž bylo vysloveno, že vycestování žalobce je možné, proto bylo nezbytné, aby si správní orgán vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu. Dále správním orgánům vytýká nesprávný postup při stanovení tlumočnicka v řízení, který považuje za nezákonný, vzhledem k tomu, že se správní orgán nepokusil zajistit tlumočnicka z jazyka uzbeckého a navíc nedostatečně zdůvodnil ustanovení tlumočnicka z jazyka ruského, aniž by zkoumal, zda jsou pro to zákonné podmínky. S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že pro uplatnění postupu ve smyslu ust. § 149 odst. 4 správního řádu nebyly splněny zákonné podmínky vzhledem k textu podaného odvolání, neboť to nesměřovalo do obsahu závazného stanoviska a argumentaci, která se závazného stanoviska dotkla pouze v souvislosti s přiměřeností rozhodnutí ve smyslu zásahu do soukromého, nebo rodinného života, cizinec užil jen v odůvodnění, že nalézací správní orgán vzhledem k ostatním uplatněným námitkám nedisponuje žádným procesně použitelným důkazem obstaraným v souladu se zákonem. Tvzení, že správní orgán I. stupně i OAMP zcela rezignovaly na důsledné vymezení pojmu soukromého a rodinného života není námitkou směřující proti obsahu závazného stanoviska, neboť jí není rozporována žádná skutečnost závazným stanoviskem deklarovaná. OAMP je dotčeným orgánem, který podle § 120a zákona o pobytu cizinců formou závazného stanoviska posuzuje existenci důvodů specifikovaných v § 179 zákona o pobytu cizinců a nezabývá se soukromým ani rodinným životem, ale výlučně hodnocením důvodů znemožňující vycestování. Žalovaná se vytýkaného pochybení nedopustila a námitka je neopodstatněná. Pokud se týká namítaných vad v oblasti tlumočení, žalovaná odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, protože se touto námitkou zabývala již v rámci odvolacího řízení. Vytýkaného pochybení se nedopustila a navrhuje, aby námitka byla posouzena jako neopodstatněná a žaloba zamítnuta.

V návaznosti na podání žalobce ze dne 27.3.2014 soud v předmětné věci nařídil jednání, které se konalo za účasti zástupce žalobce a v nepřítomnosti žalobce a žalované, která se omluvila a nežádala odročení nařízeného jednání s tím, že odkazuje na písemné stanovisko a obsah postoupeného spisového materiálu.

Zástupce žalobce odkázal na obsah žaloby.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Na základě skutkového stavu zjištěného správním orgánem I. stupně v řízení, který nebyl žalobcem v žalobě rozporován, soud přistoupil k posouzení dvou námitek shora v žalobě uvedených. K námitce, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 21.2.2013 není kvalifikované, formální a vzhledem k tomu, že proti němu žalobce brojil již v rámci odvolání, a proto měl žalovaný v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu vyžádat potvrzení závazného stanoviska není důvodná. Je třeba konstatovat, že tato žalobní námitka je zcela obecná bez uváděných konkrétních okolností zpochybňujících kvalifikovanost závazného stanoviska a jeho formálnost. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, uvedená námitka není obsahem vyjádření účastníka řízení před vydáním rozhodnutí správním orgánem I. stupně a správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí závazné stanovisko k možnosti vycestování cituje s tím, že v případě účastníka řízení neexistují překážky vycestování. V odvolání pak účastník řízení vytýká, že správní orgán I. stupně i OAMP v rámci závazného stanoviska rezignovaly na důsledné vymezení pojmů soukromého a rodinného života, neboť účastník řízení při dotazu na soukromý život, nevěděl, že pod tento pojem spadá též pojem život profesní, kterému se správní orgány zcela vyhnuly, a ten bude prokazatelně dotčen. Žalovaný se touto odvolací námitkou ve svém rozhodnutí podrobně zabýval, vycházel z obecných atributů pojmu soukromého a rodinného života a na základě nich posuzoval nepřiměřenost zásahu do profesního života žalobce, který má střední vzdělání bez maturity, bez konkrétního oboru, čímž se jeho profese odvíjí od aktuálního pracovního zařazení jako např. úklidové práce po zednicích, což jsou nejdostupnější doplňkové činnosti pracovního trhu a nelze tedy předpokládat, že správním vyhoštěním dojde ke znemožnění osobní realizace cizince či ke ztrátě nabytých profesních zkušeností. S uvedeným posouzením se soud v plném rozsahu ztotožňuje. Vzhledem k obsahu odvolací námítky podle soudu nebyl důvod vyžadovat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska.

Pokud se týká námítky nezákonnosti ustanovení tlumočnice Mgr. L. S., žalobce ve správním řízení před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění vytýkal, že uvedená tlumočnice nebyla zapsána v seznamu tlumočnicků a správnímu orgánu nebránilo nic v tom, aby zajistil přítomnost řádného tlumočnicka vzhledem ke státní příslušnosti žalobce. Správní orgán I. stupně se uvedenou námitkou zabýval s tím, že přítomná Mgr. Sobotková splňovala odborné předpoklady pro vedení tlumočnického úkonu s účastníkem řízení (žalobcem), který výslovně souhlasil s tím, aby celé správní řízení bylo vedeno v českém jazyce za přítomnosti ustanoveného tlumočnicka do ruského jazyka a nevyplývalo z ničeho, že by dotazům v ruském jazyce nerozuměl. Právní úprava nevyžaduje, aby správní orgán zajistil tlumočnicka do mateřského jazyka účastníka, nýbrž do jazyka, který ovládá a žalobce nenamítal, že neovládá ruský jazyk a žádnou námitku v tomto směru nevznesl. V odvolání účastník řízení namítal, že nebyly splněny podmínky pro ustanovení tlumočnicka, účastník řízení neměl povědomí o tom, že může odmítnout tlumočení do jazyka ruského, chápal to jako nezbytný fakt. Nezákonnost také spatřoval v tom, že byl zvolen tlumočnick nezapraný v seznamu tlumočnicků a tento svůj postup nějak nevysvětlil. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí k uvedené námitce uvedla, že ustanovení tlumočnice nebylo požadovaným způsobem odůvodněno, zabýval se však otázkou výběru tlumočnicka a důvody pro ustanovení tlumočnicka nezapsaného do seznamu tlumočnicků řádně a logicky odůvodnil. Nedošlo však k dotčení

procesního práva cizince, neboť právo na tlumočníka nebylo upřeno a kvalita tlumočení nebyla rozporována. Pro tlumočení je podstatné pouze to, aby cizinec rozuměl jazyku, do kterého je mu tlumočeno bez ohledu na státní příslušnost cizince, tj. nemusí se jednat pouze o jazyk mateřský a na druhé straně aby tlumočník ovládal jednacím jazyk. Účastník řízení (žalobce) v průběhu řízení nenamítal, že by jazyku, kterým mu bylo tlumočeno nerozuměl a nemohlo tedy takové tlumočení způsobit nezákonnost řízení či napadeného rozhodnutí. ČR neregistruje žádného tlumočníka do uzbečtiny a ruský jazyk je v Uzbekistánu používán a akceptován. Účastník řízení v průběhu správního řízení ve vztahu k tlumočnicku ničeho nenamítal, výslovně vyjádřil souhlas s její osobou a tlumočením do jazyka ruského. Z obsahu spisu rovněž vyplývá, že Mgr. L. S. absolvovala slib tlumočnicku, usnesením ze dne 18.2.2013 byla stanovena tlumočnicku jazyka ruského ve správní věci týkající se žalobce s výslovným uvedením podmínek ust. § 24 zákona č. 36/1997 Sb., kdy může státní orgán ustanovit tlumočnicku osobu, která není zapsána do seznamu a má potřebné odborné předpoklady proto, aby provedla tlumočnický úkon, a která s ustanovením vyslovila souhlas. Správní orgán I. stupně byt' stručně důvody ustanovené tlumočnice podle § 24 zákona odůvodnění uvedl. Takto ustanovená tlumočnice se seznámila s poučením znalce (tlumočnice) téhož dne a sám účastník řízení, cizinec před započítím protokolu o výsledku účastníka správního řízení sdělil, že českému jazyku nerozumí, souhlasí, aby řízení bylo vedeno v českém jazyce za přítomnosti ustanoveného tlumočnicku do ruského jazyka paní Mgr. L. S. Z obsahu protokolu nevyplývá, že by v otázce tlumočení vznikl v průběhu výsledku cizince problém. Je sice pravdou, že se otázkou tlumočnicku do uzbečtiny resp. neexistencí takového tlumočnicku zapsaného v seznamu tlumočnicku blíže zabývala až žalovaná, uvedená skutečnost však podle soudu nemá takovou intenzitu vzhledem ke skutečnostem uvedeným shora, že by bylo třeba posuzovat ustanovení tlumočnice Mgr. L. S. za nezákonné. Soud proto tuto žalobní námítku posoudil jako nedůvodnou.

Na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. března 2016

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová